

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 17 Αὐγούστου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 38

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

—Τί βασιανιστήρια;

—Νά, ὅτι σ' ἐβασάνιζαν μὲ τανάλλες, μὲ τσιμπίδες, μὲ τροχοὺς, μὲ πυρωμένα σίδερα, γιὰ νὰ σὲ κάμουν ἀπὸ τὸν πόνο νὰ ὁμολογήσῃς ἓνα ἐγκλημα ποῦ δὲν τὸ ἔκαμες ποτέ.

—Μὰ ἐγὼ, ἀνέκραζεν ὁ Μπόμπης, δὲν εἶδα ποτέ μου οὔτε τανάλλες, οὔτε τσιμπίδες, οὔτε τροχοὺς, οὔτε τίποτα!.. Ποτέ δὲν μὲ ἐβασάνισαν γιὰ νὰ ὁμολογήσω. Ἀπεναντίας, ὁ διευθυντής, ὁ καλὸς κ. Λωναί, μοῦ ἔδινε καραμέλες ὅσες φορές μὲ ἀπαντοῦσε ἢ μ' ἐπεσκέπτετο στὸ δωμάτιό μου.

Ὁ Ζιροφλέ ἦτον ἑτοιμος νὰ θυμώσῃ, βλέπων ὅτι ὁ φυλακισμένος του δὲν ἐννοοῦσε νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ «θύματος». Κατόπιν ὅμως, σκεφθεὶς ὅτι καὶ ἔτσι, ὁ μικρὸς ἤμποροῦσε νὰ ἐλκύῃ τοὺς περιέργους εἰς τὸ μαγαζί του, εἶπε μὲ στεναγμόν:

—Τελος πάντων! ἀφ' οὗ ἐπιμένῃς, ἄς μὴ κάμωμεν πλέον λόγον περὶ βασιανιστηρίων. Νὰ μοῦ ὑποσχέθῃς ὅμως τοῦλάχιστον, ὅτι δὲν θὰ παρμιλῇς καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐκθειάζῃς πλέον τὴν Βαστίλλη σου.

—Ὁλ ράιτ! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης. Σύμφωναι, κύριε Ζιροφλέ, ἐτελείωσε. Θὰ μοῦ δίνετε τρεῖς λίβρες τὴν ἡμέρᾳ, γιὰ νὰ μὴ λέγω καὶ νὰ μὴν κάμνω τίποτε. Καὶ θὰ μείνω μαζί σας, ὥς που νὰ πλουτήσω ἀρκετά, γιὰ νὰ

μπορέσω νὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀγγλία καὶ νὰ πάγω τὸ γράμμα τοῦ κ. δουκὸς Λωζέν.. Αὐτὸ δὲν θέλετε;

—Ἀκριβῶς! ἀπεκρίθη ὁ οἰνοπώλης, εὐχαριστημένος ποῦ ἐκλείσθη ἡ σπουδαία αὐτὴ συμφωνία. Ἀπὸ σήμερον εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, μὲ τρεῖς λίβρες τὴν ἡμέραν καὶ μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ πρώην φυλακισμένου τῆς Βαστίλλης.

Κ' ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξύ τὸ κατὰστημα

εἶχε γεμίσει πελάτας, προσέθεσε χαμηλοφώνως:

—Ἄς εἶνε ὅμως! ἂν ἤθελες νὰ λές καὶ τίποτε γιὰ βασιανιστήρια, θὰ ἦταν ἀκόμη καλλίτερα, σὲ βεβαιῶ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΚΑΒΑΛΛΑ... ὩΣ ΕΝΑ ΚΑΝΟΝΙ

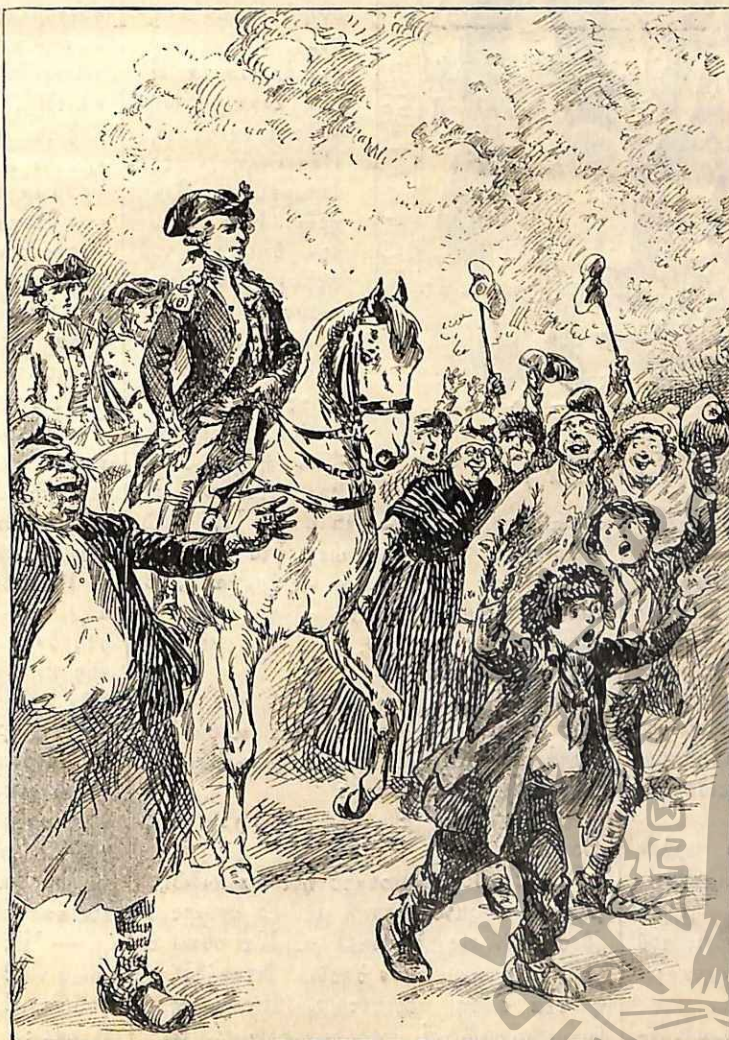
Τιμὴ εἰς τὸν φυλακισμένον τῆς Βαστίλλης.

«Σύντροφοι! Ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ὑπεχρεώθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς θελήσεις μας, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Παρίσι... Προτείνω νὰ ὑπάγωμεν ἐν σώματι εἰς προὔπαντήσιν του, διὰ νὰ τῷ δείξωμεν, διὰ τοῦ ἀριθμοῦ μας καὶ τῆς στάσεώς μας, τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει καὶ μὲ τὸν ὁποῖον εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ...»

Οἱ λόγοι αὗτοι ἀπηγγέλθησαν τὴν 6' Ὀκτωβρίου 1789 ὑπὸ τοῦ Ζιροφλέ.

Ἀνεβασμένος εἰς ἓνα τραπέζι τῆς κοσμοβριτοῦς ταβέρνας του, ὁ οἰνοπώλης, ὁ ὁποῖος δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν ναυξήσῃ τὴν δημοτικότητά του, μετεχειρίζετο ἡώρα ὡς πρόσκαιρην τὴν ἀφίξιν τοῦ Λευδοβίκου ΙΓ' εἰς Παρίσιους, διὰ νὰ ποικίλῃ τὰς διασκεδάσεις τῆς πελατείας του καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ καὶ κάτι ἄλλο, ἐλκυστικώτερον ἀπὸ τὸ κάπως παλαιωθὲν θέαμα τοῦ μικροῦ του φυλακισμένου...

Ἦξευρεν ὅτι οἱ πιστοὶ ὁπαδοὶ του, ἂν ἄφιναν πρὸς στιγμὴν τὴν ταβέρναν του, διὰ νὰ τρέξουν μαζί του εἰς προὔπαντήσιν τοῦ βασιλέως, πάλιν εἰς τὸν «ἀγνήσιον βουργουνδικόν» θὰ ἐπέστρεφον.

«Ἦτο ὁ κ. Λαφαγέτ, τὸ εἶδωλον τῶν Παρισινῶν...»
(Σελ. 302, στ. γ').

Και θα έφαινε τότε να προσφέρει πολλές φιάλας οίνου εις τούς στρατιώτας εκείνους, τούς διψασμένους και κουρασμένους από την εκδρομήν.

Κανείς από τούς πελάτας δεν υποπτεύθη την όπισθοβουλίαν, και ή πρότασις του κατήλου έγεινε δεκτή ένθουσιωδώς. Καθείς έσπευσε νάδειξαι το ποτήρι του, να πληρώση και να εξέλθι.

Ήσαν όλοι εις τόν δρόμον, έτοιμοι να ξεκινήσουν, όταν ο Ζιροφλέ, τόν όποιον έπερίμεναν, παρουσιάσθη εις την θύραν και ήρώτησε:

—Τί λέτε; πέρνουμε μαζί μας και τόν μικρό φυλακισμένο;

—Ναί! ναί! άπεκρίθησαν έκατον φωναί. "Ας τόν πάρουμε!.. Θα είναι το σήμά μας, ή κοκάρδα μας! "Όταν ο Λουδοβίκος ΙΣ΄

θα τόν ιδή εις τούς ώμους μας, έν θριάμβω, θα έννοήση, ότι οι πατριώται που έκυρίευσαν την Βαστίλλη, άνέχωνται άκόμη ένα βασιλέα, όμως δεν θάνηχθουν ποτέ πλέον ένα τύραννον!

Μετά την δήλωσιν αυτήν, ο Ζιροφλέ άνοιξεν ένα συρτάρι και έβγαλε δύο πελώρια έθνόσημα τρίχρωμα. Έκάρφωσε το ένα εις το καπέλλο του και το άλλο εις το καπέλλο του Μπόμπη. Κατόπιν έπήρε τόν μικρόν από το χέρι κ' εξεκίνησεν επί κεφαλής του όμίλου.

Ο μικρός τζόκευ ήτο κατενθουσιασμένος με τόν άνέλπιστον αυτόν περίπατον. Έπρωτιμούσε βέβαια να βλέπη υποδοχάς βασιλέων, παρά να κάθεται κλεισμένος εις την ταβέρναν του Ζιροφλέ...

Όταν ο Μπόμπης, περιστοιχιζόμενος υπό του Ζιροφλέ και των φίλων του, έφθασεν εις τα Ήλύσια Πεδία, είδε θέαμα εξόχον.

Η άπέραντος πλατεία ήτο μαύρη από το πλήθος. Άνδρες ώπλισμένοι, έκράδαιναν τουφέκια και δόρατα, μερικοί μαλιστα έσυραν κ' ένα κανόνι, του όποιου το στόμιον ήτο βουλωμένον με πράσινα φύλλα.

Παρά την παλαιάν πύλην της «Κονφεράνς», ένα μεγάλον διάστημα ήτο κενόν, φυλασσόμενον από έθνοφρουρούς, εις το μέσον του όποιου έστέκετο, κα-

λώς παρατεταγμένη, μία άντιπροσωπεία έκλογένω, υπό την προεδρείαν του νέου δημάρχου, του άστρονόμου Μπαγύ. Τριακόσια μέλη της Έθνοσυνελεύσεως την περιεστοιχίζαν.

Ολίγα βήματα εμπροσθεν, δύο έκλογείς έκρατούσαν πορφυρούν δίσκον, επί του όποιου εύρίσκοντο δύο πελώρια κλειδιά.

Ο οίνοπώλης, ο όποιος είχε σηκώσει τόν Μπόμπην εις τούς ώμους του, του εξήγησε:

—Βλέπεις, μικρέ; είναι τα κλειδιά του Παρισιού, από τόν καιρόν του Έρρίκου Δ΄, και τώρα θα τα προσφέρουν εις τόν βασιλέα.

—Τί να τα κάμω; ήρώτησεν άφελώς ο μικρός τζόκευ. Δεν μπορεί βέβαια να τα βάλλω στην τσέπη του.

Όσοι ήσαν εκεί πλησίον και ήκουσαν την παρατήρησιν του Μπόμπη, ήρχισαν να γελούν.

Όταν έγνώσθη υπό του πλήθους, ότι τα λόγια εκείνα τα είπεν ένας πρώην φυλακισμένος της Βαστίλλης, τόν έπευφήμησαν ζωηρώς. Και έσπευδον όλοι να του προσφέρουν γλυκίσματα, τα όποια ήγόραζαν από τούς πλανόδιους πωλητές.

Ο Μπόμπης όμως ήρχισε να βαρύνεται τας ά-

πολάσεις της δημοτικότητας. Και ένφ ή μόνη του επιθυμία τώρα ήτο να κρυφθι από το πλήθος και να ήσυχάση, ο Ζιροφλέ, ιδών το κανόνι με τα πράσινα φύλλα εις το στόμιον, συνέλαβε μίαν ιδεάν μεγαλοφυή.

Έδραξε τόν μικρόν τζόκευ, τόν έσήκωσε ύψηλά και τόν έκάθησε καθάλλικιστα επάνω εις το κανόνι, φωνάζων με όλην του την δύναμιν:

—Τιμή εις τόν φυλακισμένον της Βαστίλλης!

Το πλήθος έκ χειροκρότησε μανιωδώς, βλέπον το ξανθόν παιδί με το τρίχρουν έθνόσημον εις το καπέλλο. Και ούτω ο μικρός τζόκευ, τόν όποιον διεσκέδαζεν ή νέα αυτή περιπέτεια, έπροχώρησε θριαμβευτικώς εις προϋπάντησιν του βασιλέως, καθάλλα εις ένα κανόνι, συρόμενον με σχοινία από άνδρας και γυναίκες του λαού!

Ζήτω ο βασιλεύς!

Μετ' όλίγας σιγμάς, σύννεφον σκόνης άνήγγειλε την άριζιν της βασιλικής συνοδείας και ή άμαξα, ή έφέρουσα τόν Λουδοβίκον ΙΣ΄, ένεφανίσθη εις την λεωφόρον της Βασίλισσης, έν τω μέσω πλήθους, το όποιον την περιεστοιχίζεν από πολύ πλησίον και χωρίς καμμίαν εύλάβειαν.

Έν τούτοις το άνευλαβές αυτό πλήθος έδειχνε φιλικάς άκόμη διαθέσεις προς τόν Βασιλέα του, τόν όποιον υπεδέχετο κραυγάζων:

—Ζήτω ο Βασιλεύς! Ζήτω ο πατήρ του λαού!

Την στιγμήν εκείνην, ένας άνθρωπος με μεγάλην στολήν στρατηγού της Έθνοφρουράς, ίππεύων λευκόν ίππον, διέσχισε το πλήθος κ' έσπευσε να προϋπαντήση την βασιλικήν άμαξαν.

Ο λαός τόν άνευφήμησε ζωηρότερα άφ' όσον είχε άνευφημήσει τόν Βασιλέα. "Ητο ο κ. Λαφαγέτ, το ειδώλον των Παρισινών, ο άρχηγός του ένόπλου λαού.

Ο στρατηγός έδεξιόβη τόν Λουδοβίκον ΙΣ΄, άλλ' ή συνάντησίς των ύπήρξε σύντομος και μάλλον ψυχρά. Μετά τούτο ο δήμαρχος Μπαγύ έπροχώρησε και τείνων προς τόν βασιλέα τα δύο μεγάλα κλειδιά, άπήγγειλε τας όλίγας αυτές λέξεις, οι όποιαι έκαμαν περισσότερον κρότον από όλα του τάστρονομικά συγγράμματα:

«Μεγαλειότατε! είπεν ο δήμαρχος' προσφέρει εις την Ύμετέραν Μεγαλειότητα τα κλειδιά της καλής πόλεως των Παρισίων. Είναι οι ίδιαι, οι όποιαι έδόθησαν εις τόν Έρρίκον Δ΄. Αυτός είχε επαναντήση τόν λαόν του. Σήμερον ο λαός επανέκτησε τόν βασιλέα του».

Ο Λουδοβίκος ΙΣ΄, άκούσας την έλαφρώς ειρωνικήν αυτήν φράσιν, έκκοκκίνισε και άπήντησεν άπλωώς, ότι αι τιμητικά έκδηλώσεις της «καλής» πόλεως των Παρισίων τω ήσαν πολύ εύαρεστοι.

Κατόπιν απέπεμψε τούς σωματοφύλακάς του, δια να δείξη ότι είχε εμπιστοσύνην εις τόν παρισινόν λαόν, και μόνος πλέον, έν τω μέσω των έθνοφρουρών και των περιέργων, εξεκίνησε δια το Δημαρχείον.

Η βασιλική άμαξα έτρεχε τώρα γρηγορώτερα. Ο Ζιροφλέ, βλέπων ότι δεν ήμπερούσε πλέον να την ακολουθή, έκέφθη ότι ήτο καιρός να επαναφέρη την πιστήν του πελατεϊάν εις την ταβέρναν, και έπρότεινε:

—Ε, τί λέτε, φίλοι μου; Πάμε τώρα να δροσίσωμε λιγάκι το λαιμό μας, που ξεράθηκε από της φωνές; Μπόμπη, τί λές;

Ο Μπόμπης, ο όποιος καθ' όλον το διάστημα της τελετής ήτο καθάλλα εις το κανόνι του, θα έπρωτιμούσε να εξακο-

λουθήση ο διασκεδαστικός εκείνος περίπατος. Άλλ' εις μίαν διαταγήν του οίνοπώλου, οι άνδρες και αι γυναίκες πυύ τόν έσυραν, έστρεψαν δια να επανέλθουν εις το προάστειον του Αγίου Αντωνίου.

Ο μικρός Άγγλος, έν τω μέσω της επιβλητικής συνοδείας του, έσκέπτετο καθ' όδον και προσεπάθει να εξηγήση τα πράγματα που είχαν ιδή προ όλίγου.

Άλλά δεν το κατόρθωνε!

Διατί—άπορούσεν,—ο λαός έκυρίευσε και κατέστρεψε την Βαστίλλη, την φυλακήν του βασιλέως, και έπειτα προσέφερεν εις τόν ίδιον αυτόν βασιλέα τας κλειδας των Παρισίων;... Διατί τόν περιέφεραν έν θριάμβω επάνω εις ένα κανόνι;... Και διατί οι άνθρωποι, οι όποιοι προϋπήνησαν τόν Λουδοβίκον ΙΣ΄, έφαινοντο μάλλον ως επαναφέροντες ένα δεσπότην, ένα αιχμάλωτον, παρά ως υποδεχόμενοι τόν βασιλέα των;...

Η αλήθεια είναι, ότι ο Λουδοβίκος ΙΣ΄ την ήμέραν εκείνην είσηλθεν εις το Παρίσι όχι ως ήγεμόν άλλ' ως αιχμάλωτος του λαού του, και ότι από την ήμέραν εκείνην ήρχισε δι' αυτόν το μακρόν εκείνο μαρτύριον, το όποιον θα έτελείωνε με την καρατόμησιν του, επί της αυτής εκείνης πλατείας και εις το ίδιον σχεδόν μέρος, όπου ο κ. Μπαγύ τω προσέφερεν επί πορφυρού δίσκου τας κλειδας του Έρρίκου Δ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Η ΦΙΑΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΥ

Εις κακόν κατήφορον

Φαίνεται ότι ο φίλος μας Μπόμπης συνήθισε σιγά-σιγά και ήγάπησε το εύκολον και άκοπον διάγνελμα του πρώην φυλακισμένου της Βαστίλλης. Διότι, εξ μηνάς μετά την πρόσληψιν του υπό του Ζιροφλέ, τόν επανευρίσκουμεν εις το ίδιον μέρος, να συνομιλή και να τσουγγρίζη με τούς πελάτας.

Άλλ' εις εξ μηνάς, προς τρεις λίβρας την ήμέραν, θα είχε μαζεύσει αρκετά σεβαστόν ποσόν, εάν οι όροι της συμφωνίας που έκαμε με την οίνοπώλην, έτηρήθησαν πιστώς.

Διατί λοιπόν δεν έφευγε δια την Άγγλιαν; Τί συνέβη, ώστε να λησμονήση την ύποσχесιν που είχε δώσει εις τόν πρώην κύριόν του και εις τόν εαυτόν του, ο φιλότιμος μικρός Άγγλος;

Συνέβη απλούστατα, ότι ο πονηρός Ζιροφλέ, ως βαθύς γνώστης της ανθρωπίνης και της παιδικής άκόμη ψυχής, είχε προΐδη: Ο μικρός τζόκευ, καλοτρώγων, καλοπίνων και χαϊδεύμενος απ' όλους, εύρειν επιτέλους αρκετά εύχάριστον την ζωήν της όκνηρίας που έζούσε τώρα και δια την όποιαν μάλιστα έπληρώνετο άδρόως.

(Επεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΟΛΥΓ' εξεπλάγην μίαν από αυτές τας ήμέρας, όταν ήκουσα ένα νεαρόν φίλον μου να μ' έρωτά από που είναι ή περίφημος φράσις «άσθενεί το σώμα, άσθενεί μου και ή ψυχή...»

—Περίεργον να μ' ήν το θυμάσαι, του είπα' μά... νομίζω... από εκεί που είναι και το «έν κλίνη νυν άσθενών κατάκειμαι και ούκ έστιν ίσας...»

—Από που είναι κι' αυτό; με ξαναρώτησε.

—Μά... από εκεί που είναι και το «έκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη...»

—Κι' αυτό πάλιν;

—Από εκεί που είναι και το «ύγρην διοδεύσας ώσει ξηράν» και το «άρματ' ήλάνθη Φαραώ έβύθησε» και το «άκουσον, θύγατερ, και ίδε, και κλίνον το εύς σου...»

—Α! άνέκραξεν έξαφνα ο νεαρός μου φίλος, ως να έφωτίσθη' θα είναι τίποτε έκκλησιαστικόν.

—Δόξα σοι ο Θεός που το κατάλαβε! του είπα. Μ' αλήθεια εσύ δεν ξεύρεις καθόλου τας Παρακλήσεις της Παναγίας;

—Όχι, ώμολόγησε' τί λένε αυτές αι Παρακλήσεις;

—Μά καλά, το Δεκαπενταύγουστο, δεν έτυχε να π'ας κανένα βράδυ στην Έκκλησία;

—Όχι... ά, ναί, ένα βράδυ πήγα με κάτι φίλους μου στον Άγιο Γεώργιο, αλλά... δεν θυμώμαι τί έλεγαν οι ιερείς...

—Θυμάσαι μόνον τί λέγατε σεις. Για βέβαια, κουδέντα θα κάνατε... Μά ούτε στο σπίτι, δεν έτυχε ποτέ να έλθη παπ'ας, το Δεκαπενταύγουστο, να σ'ας διαβάση Παρακλήσι;

—Ναί, πέρου, που ήμασταν στον Πόρο. Έρχόταν ένας παπ'ας σχεδόν καθημέρα. Μά δεν άκουγαν παρά ή γιαγιά και τα κορίτσια. Έμεις έφύγαμε.

Φαντασθήτε! να υπάρχη νέος δεκαεπτά έτών, Έλλην, χριστιανός όρθόδοξος, μαθητής του Γυμνασίου, και να μην ξέρη διόλου τας Παρακλήσεις, νάκούη δε φράσεις από αυτές, που έμειναν παροιμιώδεις, και να νομίζη ότι είναι από κανένα άρχαϊόν συγγραφέα, —ίσως από τόν Λουκιανόν!..

Αυτό, το ξεύρω, δεν θα εκπλήξη πολύ τούς Άθηναίους φίλους μας. Διότι οι περισσότεροι, όσον άφορά τα έκκλησιαστικά, εύρίσκονται εις την ίδιαν περίπου άγνοϊαν. Άλλά τα παιδιά των Έπαρχιών, των νήτων, των μικρών πόλεων, των χωρίων, —του υποδούλου μάλιστα ή του μόλις άπελευθερωθέντος Έλληνισμού,—πόσον πολύ θα παραξενευθούν! Έκεί-πέρα, βλέπετε, ή Έκκλησία είναι άκριβώς όπως το Σχολείον. Τα παιδιά έκκλησιαζονται τακτικά, παρακολουθούν, ενδιαφέρονται, άκούουν, διαβάζουν, άγαπών, και από μικροί άκόμη, ξεύρουν απέξω τα έκκλησιαστικά. Άκόμη και τα σπ'ανια, εκείνα που δεν τάκούουν παρά μίαν φοράν τόν χρόνο' πόσω μάλλον τας Παρακλήσεις της Παναγίας, που τας άκούουν τούλάχιστον δώδεκα, είτε εις το σπίτι είτε εις την Έκκλησίαν. Και να μανθάνουν τώρα, ότι εις τας Άθήνας, εις την πρωτεύουσάν εις την καρδίαν του όρθοδόξου Έλληνισμού, τα περισσότερα παιδιά άγνοούν και τα πλέον στοιχειώδη!

Άλλά, δυστυχώς, είναι αλήθεια. Από μικρά έδώ τα παιδιά μας τρέπονται προς άλλα. Την Έκκλησίαν την παραμελούν. Και ναί μ'εν πηγαίνουν κάπου-κάπου, αλλά χωρίς προσοχήν, χωρίς ενδιαφέρον. Καλά-καλά δεν ξεύρουν τί διαφέρει ο Έσπερινός από την Λειτουργίαν, και νομίζουν ίσως ότι τα ίδια πράγματα ψάλλονται πάντοτε εις την Έκκλησίαν. Και με αυτήν την άξιολογήν τον άδιαφορίαν, τα δυστυχή παιδιά χάνουν μίαν από τας μεγαλειτέρας πνευματικές απολαύσεις, που είμπορεί να μ'ας δώση αυτή ή ζωή: την έκστασιν της λατρείας και την ήδονήν της μεγάλης θρησκευτικής ποιήσεως.

Δεν πρόκειται, βλέπετε, —ετυχώς—περί άσεβείας. Το παιδί π.χ.: που άγνοεί τας Παρακλήσεις, είμπορεί κάλλιστα να είναι εύσεβής, γάγαπ'α τόν Θεόν, να τόν επικάληται όπως ξέρει, να νηστεύη άκόμη και να κρινώνη. Άλλά πρόκειται περί αισθητικής στερήσεως. Το ώραϊόν της θρησκείας μας, όπως ίσως κάθε θρησκείας, είναι τα λόγια της, τα τροπάρια της, οι ύμνοι της, οι ψαλμοί της. Είναι μία μεγάλη ποιήσις, την όποιαν αυτά τα παιδιά άγνοούν. Τα τροπάρια έξαφνα των Παρακλητικών κανόνων του Δεκαπενταυγούστου, τί θαυμάσια που είναι! Πώς κατανύσσουν την ψυχήν, πόσον τέρπουν και ύψώνουν το πνεύμα! Ένθυμηθήτε, σεις που τα ξεύρετε, το «Αποστολοι έν περάτων» ή το «Ο γλυκαμένος των Άγγέλων» ή το «Χρυσόπλοκάμιτε πύργε»... Τι ώραϊα πράγματα! τί ποιητικά!.. Δεν είναι να λυπάται κανείς τα παιδιά, που δεν τάκούουν και δεν τα ξεύρουν;...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὁμηρικῆς «Βατραχομυομαχίας». Συνέχεια, ἴδε σελ. 297)

Κι' ὁ Φουσκομάγουλος σ' αὐτὰ γελῶντας τάπεκρίθη·
«Πολὺ περηφανεύεσαι, ἔνε, γιὰ τὴν κοιλιά σου.
Ἄλλὰ ἔχουμε καὶ μετὰ πολλὰ... Σὰν ψέμμα, παραμυθί
Θὰ σοῦ φανῇ, ἐὰν θὰ τὰ ἴδῃς, γιὰτὶ μὲς' στὴ φωνή σου
Δὲν ἔχεις τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, κι' οὔτε πιστεύω νάειδες
Φύκια ποτὲ στὰ μάτια σου, κοράλῖα καὶ νεράιδες.
Ἄλλὰ καὶ τόρα-δὰ μπορεῖς, ἂν θέλῃς, νὰ τὰ μάθῃς.
Δὲν εἶνε διόλου δύσκολο κι' οὔτε κακὸ θὰ πάθῃς,
Πήδα πάνω στὴ πλάτη μου καὶ κράτα με μὴν πέσης
Στὸ σπῖτι μου χαροῦμενος νάρθῃς γιὰ νὰ μπορέσης».
Ἔτσι εἶπε καὶ γιὰ νάνεβῃ τὴν πλάτη του γυρίζει
Κι' ἐκεῖνος μ' ἕνα πήδημα στὸ σῆμα του καθίζει.
Καὶ κράταε μὲ τὰ χέρια του τὸν τρυφερὸ λαιμὸ του
Καὶ χαίρονταν κυττάζοντας νὰ πλῆν τὸ... θωρηκτὸ του.
Σὲ λίγο ὅμως σὰν ἄρχισαν τὰ κύματα νάγριεύνουν
Καὶ νὰ φουσκῶνουν τὰ νερά καὶ νὰ τόνε μουσκεύουν,
Ἀρχίνησε τὰ κλάμματα καὶ τράβασε τὰ μαλλιά του
Καὶ τὰ ποδάρια του ἐσφιγγεν ἀπάνω στὴν κοιλιά του
Καὶ χτύπαγε ἡ καρδούλα του σὰ νὰ εἶδε χίλιους γάτους,
Γιὰτ' ἦταν ἀσυνείθιστος σὲ τέτοιους περιπάτους.

Η ΟΜΗΡΙΚΗ ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ

Μὲ μεριμνὰς παραλλαγὰς.

Καὶ φοβερὰ ἀναστέναζεν ὁ τριδυστιχισμένος
Κι' ἤθελε νάδῃ στὴ στεριά κι' ἄς ἦταν ποθαμένος.
Μ' ἄεφρα φανερώνεται κεῖ-δὰ μὴ νερὸ φίδα
—Τόσο ἄγρια καὶ τόσο κακὰ καμιά φορά δὲν εἶδα,—
Κ' ἔδρασε ἀπὸ τὸ νερὸ τὰ γάριον τῆς τὸ κεφάλι
Κι' αἶμα κανεὶς τὴν ἐδῆλεψε θὲ νὰ τούρχοταν ζάλη.
Τὴ βλέπει ὁ Φουσκομάγουλος καὶ μὴ βουτιά στὸν πάτο
Βρέθηκε, χωρίς νὰ σκεφτῇ πὺς θάπαιρνε κεῖ κάτω
Καὶ θάπνιγε τὸ φίλο του, τὸ δόλιο Ψιχαρπάχτη.
Αὐτὸς μόν' ἀπ' τὸ θερεὶ κτύπαε καὶ φυλάχτη.
Κι' ἐκεῖνος, σὰν τὸν ἄφησε, μέσ' στὸ νερὸ πεσμένος
Ἄλλοτε ὡς κάτ' ἐβούλιζε, κι' ἄλλοτε φουσκωμένος
Ἀπάνου πάλι ἀνέβαινε, κλωτσῶντας τὰ ποδάρια
—Μὰ χίλιες κι' ἂν ἀνέβαινε δὲ γλύτωνε ἀπ' τὰ ψάρια.—
Κι' ἡ τρίχας του βραχίκανε στὸ τέλος, κι' ἄλλο βάρος
Τοῦ δώσαν, κι' ἔτσι πῖο ταχεῖα, ἦλθε ὁ σκληρὸς ὁ Χάρος,
Καὶ ξεψυχώντας ἔδρασε τέτοια φωνὴ ἀπ' τὰ στήθεια:
«Κακοῦργε Φουσκομάγουλε, θὲ νὰ βρεθῇ ἡ ἀλήθεια.
Καὶ θὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ ὅτι παθαίνω τόρα
Στὸ στράτευμα ποῦ οἱ ποντικοὶ θὰ φέρουν ἀπ' τὴ χώρα.
Καὶ ἂν, τιποτένις, ἀεῖζα ἕνα λεπτὸ μονάχα
Νάρχόσαν ἔξω στὴ στεριά νὰ μετρηθοῦμε, χάχα,
Στὸ τρέξιμο, στὸ πάλμα καὶ στὴς γροθιὰς ἀκόμα.
Καὶ νάβλεπες. Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἐκδικῶν ἔχει τ' ὅμμα...»

Ἔτσι εἶπε καὶ ξεψύχησε. Τὴν ἴδια ὥρῃς τὴν ὥρα,
Περνοῦσε ὁ Γλυφτοσαγανῆς καὶ πήγαινε στὴ χώρα.
Τὸν εἶδε καὶ λαχτάρει, τὸν ἔκλαψε μὲ πόνον
Καὶ τρέχοντας στοὺς ποντικούς, εἶπε τὸν ἄγριο φόνον.
Κ' ἐκεῖνος μόλις μάθανε τοῦ βασιλῆα τὸ πάθημα
Μαῦρος θυμὸς τοὺς ἐπίασε κι' ἀποφασίσαν μᾶθημα
Στοὺς βάτραχους νὰ δώσουνε γι' αὐτὴν τοὺς τὴν ἀναίδεια
Κι' ὅλη τὴ νύχτα οἱ ἄρχοντες βάζαν μονάχοι σχέδια.

..... Κοντὰ τὰ ξημερώματα δὲν εἶχε φέξει ἀκόμα
Καὶ κήρυκες φωνάζανε «Πρῶ-πρῶ! στὸ δῶμα
Τοῦ Ψωμοχάρτη θάχομε συνέλευσιν ἐπίσημη
Γιὰ μὴ μὴ γὰρ ὑπόθεσι, γιὰ τὸν καθένα χρήσιμη».
..... Πρῶ-πρῶ! (σὰν ἀναψαν σ' ὅλα τὰ σπῖτια φῶτα)
Τρεχάτοι μαζεψήκανε. Κι' ἀνέβῃ πρῶτα-πρῶτα
Στὸ βῆμα μ' ἀγανάκτησι, πνιγμένους ἀπ' τὴ λύπη,
Ὁ Ψωμοχάρτης κλαίγοντας, αὐτὰ γιὰ νὰ τοὺς εἶπῃ:

«Φίλοι... σὰ νὰ μὴ μοῦφταναν... ὅσα ἔχω πῆ... φαριμάκια...
Μαθαίνω χτές... πῶς... μοῦπνιάναν... τὸ γυῖό μου τὰ βαθράκια.
Καὶ τόρα εἶμαι ἀειολύπητος..., παιδιὰ..., 'ς ὅλη τὴν πλῆσιν
Ἀχοῦ!... ποῦ καὶ τοὺς τρεῖς μου γυῖους... τοὺς ἔχω ὁ ἔρμος χάσει
Τὸν πρῶτο μου τὸν ἄρπαξε... μὴ στρίγγλα μᾶρνη γάτα...
Ἀπὸ τὴν τρύπα του... ποῦ γλύφε κατὶ πιάτα...
Κι' ἐκεῖνος-κεῖ οἱ βρωμάνθρωποι... μοῦ σκότωσαν τὸν ἄλλο...
Ἀφ' οὗ πρῶτα τὸν πιάσανε... μ' ἕνα κλουβὶ μεγάλο...
Μὲ τῆς καινούργιες τέχνες τοὺς ποῦδρανε πάλι τόρα
Μὲ κτείνες τίς παγίδες τους... Νὰ μὴν τοὺς εὕρῃ ἡ ὥρα!!!
Κι' ὁ τρίτος... ποῦ μ' ἀπόμεινεν... ὁ πολυγαπημένος...
Νὰ ζήσῃ... νὰ τὸν χαίρωμαι... δὲν πρόφτασε ὁ καίμενος...
Κι' αὐτὸν ὁ Φουσκομάγουλος... τὸν ἐπνίεε στὸ ρέμμα.
Καὶ τόρα ἐμπρός ἴδ' πάρωμε πίσω, παιδιὰ μου, τὸ αἶμα!
Τρεχάτε εὐθὺς στὰ σπῖτια σας, νὰ πάρете ἄρματα ὅλοι
Καὶ στὴ στιγμή νὰ φτάσετε 'κεῖ ἀπὸ τὴν πόλιν!»

Σὰν τέλειωσε τὰ λόγια του, χωρὶς καιρὸ νὰ χάσουν
Τρέξαν γεμάτοι ἀπὸ θυμὸν ἄρματωσις νὰ φτείσουν.
Καὶ πρῶτα-πρῶτα σκίσανε χλωρὰ κουκιά στὴ μέση
Καὶ γιὰ κνημίδες τάδωσαν—γιὰ φαντασθῇτε ζεοί!—
Γι' ἀσπίδες, κλέψαν ὕστερα κατὶ παληολυγέρια
Καὶ φόρεσαν γιὰ θώρακες κατὶ ἐερὰ τομάρις,
Ποῦ γιὰ νὰ ταῦρουν γδάρανε μὴ γάτα μ' ἐπιμέλεια,
(Ἀχοῦ καὶ νὰ ζωντάνευσεν, θὰ σκάσαμε ἀπ' τὰ γέλια...)
Κατὶ βελόνες ποῦδρανε λόγχες τίς εἶχαν κάνει
Κι' ἀπὸ ρεβίθια ἐψάφισαν φορέσανε γιὰ κράνη.
Κ' ἔτσι ὀπλισμένα δρέθηκαν ἀμέσως τὰ ποντικά.
Μὰ κ' οἱ βάτραχοι τῶνοιωσαν καὶ δῆξαν ἀπ' τὰ φύκια
Καὶ σ' ἕναν κάμπο στὴ στιγμή δρέθηκαν μαζεμένοι.
Καὶ 'κεῖ ποῦ συλλογίζονταν τί τάχατες συμβαίνει,
Κ' ἕνας τὸν ἄλλο ρῶταγε, χωρὶς κανεὶς νὰ ἔξη,
Νὰ κ' ἔρχεται ἕνας κήρυκας μ' ἕνα ραβδί στὸ χέρι,
Τοῦ Τυραγλήφτη τοῦ ἐνδοξοῦ ὁ γυνὴς Μπενουσοκάλης,
Καὶ τοῦ πολέμου τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀνεμοζάλης
Τὴν ἀγγελία τοὺς ἔφερε μ' αὐτὰ τὰ λόγια μόνο,
(Ἀφοῦ πρῶτα σκαρφάλωσε σ' ἕναν πετρεῖνο θρόνον·)
«Οἱ ποντικοὶ μὲ στείλανε, γιὰ νὰ σὰς πῶ, βάτραχοι,
Ν' ἄρματωθῇτε γλήγορα γιὰ πόλεμο. γιὰ μάχη,
Γιὰτὶ πνιγμένον ἦσαν τὸ δόλιο Ψιχαρπάχτη
Ἀπ' τὸ δικό σας βασιλῆα, κι' ὅλους σὰς ἔχουν ἄχτι.»
Αὐτὰ τοὺς εἶπε κ' ἔφυγε. Κ' ἐκεῖνος σὰν τὰ ἀκούσαν,
Τὸ βασιλῆα τοὺς ἄρχισαν καὶ τὸν κατηγοροῦσαν.
Κι' αὐτὸς τοὺς ὑπῆκόους του θέλοντας νὰ 'συχάσῃ,
(Φαίνεται, θὰ φοβήθηκε τὸ θρόνον του μὴ χάσῃ)
Σηκώνεται καὶ λέει σ' αὐτοὺς: «Φίλοι, κι' ἀγαπητοὶ μου
Ποτέ μου ἐγὼ δὲν ἐπνίεα ποντίκι στὴ ζωὴ μου.
(Ἔπεται συνέχεια)

Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

Παρόδραμα: — Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, μετὰ τὸν στίχον
«κι' αὐτὴ τὴ γάτα ποῦ ποτὲ τὸ νύχτ' ἐνδὸς παίζει» παρελήφθη ὁ στί-
χος αὐτός: «Καὶ τὴ γεμάτη στεναγμούς καὶ πονηριὰς καὶ δόλους».

ΔΥΟ ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΚΑΡΔΙΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 296]

Μὲ τοὺς ἀγκῶνας κολλημένους εἰς τὸ
σῶμα, μὲ τοὺς γρόνθους πρὸς τὰ ἐμπρός,
ὁ ὅμιλος τῶν ἀγωνιστῶν ἐξώρμησε πρὸς
τὸ τέρμα. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἐκρίθη
ἀμφίβολον, διότι ἔλοι ἐφθασαν εἰς τὸ
τέρμα σχεδὸν συγχρόνως.

— Πρέπει νὰ ξανατρέξουν! ἀπεφάνθη
ὁμοφώνως τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, τὸ
ὁποῖον ἐκάθητο εἰς μίαν ἐξέδραν, κατα-
σκευασθεῖσαν ἐκ τοῦ προχείρου διὰ τὸν
ἀγῶνα. Ἐμπρός, ἀνάπαυσις δέκα λε-
πτῶν καὶ νὰ δεθῇ πάλιν τὸ σύνθημα.

Ὁ Γιάννης ἐκάθητο ἐπὶ τῆς γλῶσσης.
Ἦτο φοβερὰ κουρασμένος ἀπὸ τὸ τρέ-
ξιμον· ἡ καρδιά του ἐπαλλε δυνάτ.

— Ἐλα, Φέρρης, τοῦ ἐφώναζεν ὁ
Κώστας Λέφας· παραιτήσου· δὲν βα-
σταῖς πιά.

— Πρέπει νὰ τρέξω! ἀπεκρίθη ὁ Γιάν-
νης μὲ πείσμα.

Κ' ἐσηκώθη ἀποτόμως.
Οἱ ἀθληταὶ παρετάχθησαν πάλιν καὶ
τὸ νέον σύνθημα ἐδόθη.

Αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο
διαφορετικόν. Ἐξηγνημένη ἀπὸ τὸν
πρῶτον ἀγῶνα, πολλὰ παιδιὰ ἐμειναν
ὀπίσω. Πρῶτος ἦρχετο ὁ Κώστας Λέ-
φας· κ' εὐθὺς ἀπὸ πίσω του ὁ Γιάννης
Φέρρης, ὁ ὁποῖος κατέβαλλεν ὑπεραν-
θρώπους προσπάθειας διὰ νὰ τὸν φθάσῃ
καὶ νὰ τὸν περάσῃ. Ὁ Λέφας ἤκουε τὸ
λαχάνισμα τοῦ δυστυχικοῦ μικροῦ, τοῦ
ὁποῖου ἡ ὠχρότης ἤξανε ὅλονεν. Ἐ-
ξαφνα ἐπεβράδυνεν ἀνεπαίσθητος τὸ βή-

μά του, καὶ ἀφίνων νὰ τὸν φθάσῃ ὁ ἀντί-
παλός του, τοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτί, τὴν
στιγμὴν ποῦ ἐπερνοῦσε διπλα του:

— Μὴ παρακουράζεσαι, Γιάννη! ἔτσι
κ' ἔτσι θὰ νικήσῃς!

Πραγματικῶς, μετ' ὀλίγα δευτερόλε-
πτα ὁ Φέρρης ἐφθάνεν εἰς τὸ τέρμα καὶ
ἀνεκηρύσσεται νικητῆς. Ἐδέχθη τὰ συγ-
χαρητήρια τοῦ Δημάρχου καὶ ὅλων τῶν
προκρίτων, τοῦ εἶπαν δὲ νὰ περάσῃ τὴν
ἐπομένην ἀπὸ τὸ Δημαρχεῖον, διὰ νὰ
πάρῃ τὸ ἐπαθλὸν του.

Ἐξηγνημένος, ἀλλὰ βαθύτατα εὐτυ-
χῆς, ὁ μικρὸς ἐτρεψε νάναγγεῖλιν εἰς τὴν
μητέρα του τὴν καλὴν εἰδὴν, χωρὶς
νάποκρύψῃ ὅτι ὤρειλε τὴν νίκην του εἰς
τὴν καλωσύνην τοῦ συμμαθητοῦ του
Κώστα.

— Ἐγὼ τὸ κατάλαβα, μαμμά, εἶπε·
στάθηκες ἐπίτηδες, γιὰ νὰ τὸν περάσω
καὶ νὰ νικήσω ἐγὼ. Τί καλὸ παιδί!

— Τότε ὅμως, παρετήρησεν ἡ μη-
τέρα τοῦ Γιάννη, αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν
σοῦ ἀνήκουν, παιδί μου. Δὲν πρέπει νὰ
τὰ δεχθῇς.

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἔκαμε τὸν Γιάν-
νην νὰ σκεφθῇ πολὺ. Τὴν ἐπομένην ἐπῆ-
γεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον· ἀλλ' ὅταν ὁ κ.
Δήμαρχος ἤθελον νὰ τῷ δώσῃ τὰ ἐκο-
σιπέντε φράγκα, ὁ μικρὸς εἶπε:

— Κύριε Δήμαρχε, δὲν εἶμαι ἄξιος
αὐτῆς τῆς ἀμοιβῆς. Ὁ ἀληθινὸς νικη-
τῆς εἶνε ὁ Κώστας Λέφας, ὁ ὁποῖος,
τὴν τελευταία στιγμὴ, ἐστάθη νὰ τὸν
περάσῃ ἀπὸ καλωσύνης. Τὰ χρήματα
αὐτὰ δὲν μοῦ ἀνῆκουν καὶ δὲν τὰ παίρνω.

Ὁ Κώστας Λέφας ἦτο παρών, μαζί

μὲ ὅλους τοὺς χθεσινούς ἀθλητάς. Καὶ
μόλις ἤκουσε τὰ λόγια τοῦ Γιάννη,
ἐπροχώρησεν ἀποφασιστικῶς.

— Ὁ Φέρρης; εἶνε ὑπερβολικὸς, εἶπε.
Πιθανὸν νὰ ἐνικοῦσα ἐγὼ, ἀλλὰ τὴν
τελευταία στιγμὴ, ἡ κούρασις...

— Ὅχι, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Γιάννης·
δὲν σ' ἔκαμε ἡ κούρασις, ἀλλὰ ἡ καλὴ
σου καρδιά. Ἦξευρες τὴ φτώχεια μου
καὶ μ' ἐλυπήθηκες.

— Ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ Λέφας· ἂν
παραδεχθῶμε ὅτι εἶνε ἔτσι, ποῖος θὰ
μ' ἐμποδίσῃ νὰ κάμω μὴ καλὴ πρᾶξι;
Δὲν μὲ ἀνταρμείβει ἀρκετὰ ἡ εὐχαρίστη-
σις ποῦ αἰσθάνομαι;

Συγχεκινημένος, ὁ Δήμαρχος ἔλαβε
τότε τὸν λόγον.

— Φίλοι μου, εἶπε, δὲν θέλω νὰ ἐξα-
κολουθήσῃ αὐτὴ ἡ εὐγενὴς μονομαχία...
Τὸ Δημ. Συμβούλιον ἐψήφισεν ἕνα μόνον
βραβεῖον· ἐγὼ ἀπονέμω τώρα καὶ
δεύτερον. Δὲν πιστεύω νὰ διαμαρτυρηθῇ
κανεὶς δι' αὐτό.

— Εὖγε! ζήτη ὁ κύριος Δήμαρχος!
ἐφώναζαν ὁμοθυμῶς οἱ παρόντες.

Κ' ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν χειροκροτη-
μάτων, ἐπῆραν καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἀπὸ
πέντε στίλβνα ἀργυρὰ τάλληρα.

Φαντασθῇτε χάραν ποῦ ἔκαμαν εἰς τὸ
πτωχόσπιτον τοῦ Φέρρη! Ἀλλὰ τὸ καλ-
λίτερον εἶνε, ὅτι ἕνας πλούσιος ἐργοστα-
σιάρχης, ἐκτιμήσας τὸν χαρακτήρα τοῦ
Γιάννη ἀπὸ τὸ περιστατικόν αὐτό, τὸν
προσέλαβεν εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του ὡς
μαθητευόμενον μὲ καλὸν μισθόν, καὶ ἐκ-
τοτε ἡ οἰκογένειά του δὲν εἶχεν ἀνάγκην.
(Régine Veran) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Χάριν διασκεδάσεως

7	24	10	19	3
12	20	8	22	23
2	15	25	18	13
11	21	5	9	16
17	4	14	1	6

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν συμπεριλαμ-
βάνεται εἰς τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμοὺς,
διότι εἶνε κάπως δύσκολον. Ἴδου περὶ
τίνος πρόκειται. Τὰ διακάρια αὐτὰ μὲ
τοὺς ἀριθμοὺς νὰ μετατεθεῖν, ὥστε εἰς
κάθε γραμμὴν, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ
δεξιὰ, νὰ ἔχωμεν κατὰ σειρὰν: 1, 2, 3,
4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 κτλ. Ἀλλὰ

κάθε φορὰν πρέπει νὰ παίρνετε ἀπὸ ἕνα
διακάριον μὲ τὸ δεξιὸν σας χεῖρ καὶ ἀπὸ
ἕνα ἄλλο μὲ τὸ ἀριστερόν, καὶ νὰ τὰ
μεταθέτετε ἀμειψιῶς.

Δοκιμάσατε, χάριν διασκεδάσεως· καὶ
ἂν δὲν τὸ κατορθώσετε, θὰ σὰς εἴπω
εἰς τὸ ἄλλο φύλλον πῶς γίνεται.

Ἀλλόκοτον ὑποζύγιον

τὸν καθαλλικεύῃ, ὥς νὰ ἦτο τὸ καλλί-
τερον ἄλογον. Μὲ τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ
ὑποζύγιον, ὁ κ. Βίγκφελδ κάμνει μα-
κρινούς περιπάτους.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Ἐπιμέλεια τοῦ Νικηφόρου Ἑλλήνου

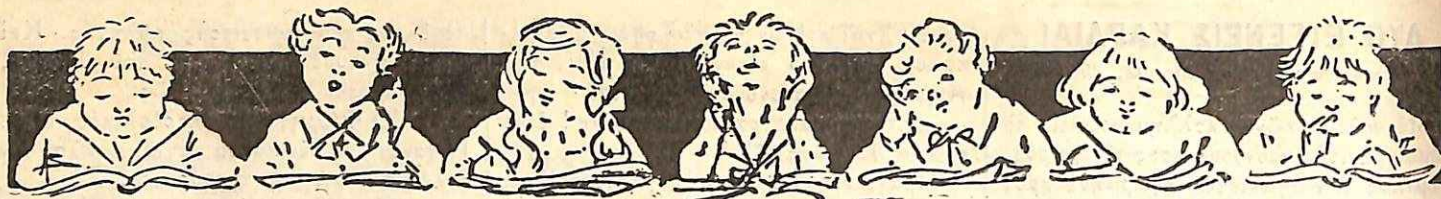
TH	KE	EN	OH
BI	MA	TI	API
A	NAI	ΓNH	NH

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ταὶ ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τέσσαρες πρω-
τεύουσαι.

Ἀλῶσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδὴποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συννοθεύονται ὑπὸ
ἐνὸς μόνον ἀκατέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 36ου φύλλου

α.) Κρινώ, Τερμίτης, Λαμπύραινα. —
β.) Ἐλέφας, ἄρκτος, σκίουρος. — γ.)
Bien, mal acquis, ne profite jamais.

Ιδρα των 'Ο-
δηγών του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ. Β

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Πετῶ, πετῶ ἡ πεταλούδα, μέσα στο μεγάλο περιβόλι, τὸ σπαρμένο με λουλούδια, πετῶ ἀδιάκοπα καὶ δείχνει με καμάρι τὰ κόκκινα καὶ χρυσοπράσινα φτερά της, ποὺ λάμπουν στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Καὶ τότε ψηλώνει καὶ φαίνεται σὰν νὰ παίξει, νὰ κρυφομιλᾷ με τὲς χρυσὲς ἀχτίδες, καὶ τότε πάλι χαμηλώνει καὶ σὰν νὰ χαϊδεύει, νὰ φιλᾷ τὰ εὐμορφα καὶ δροσερά λουλούδια...

Καὶ νὰ! καθισμένη σὲ ὠραῖο τριαντάφυλλο, φλυαρεῖ μ' ἕνα μεγάλο σκουληκὶ ποὺ βρισκεται κοντὰ της, ἀπάνω σ' ἕνα πράσινο φύλλο. — «Τί δυστυχισμένο ποὺ εἶσαι!» τοῦλεγε μὲ λυπημένο ὄφρος, «νὰ σέρνεσαι πάντα μετὰ τὴν κοιλία, κανεὶς νὰ μὴ σὲ νοιάζεται καὶ νάχης αἰώνια τὸν φόβο μήπως σὲ πατήσουν καὶ σὲ κάμουν λυώμα. Τί κρίμα νὰ μὴ πετᾷς!»

Καὶ μετὰ τὰ λόγια αὐτά, ἡ φαντασμένη πεταλούδα ἀνοιξε διὰπλατὰ τὰ ὀλόχρυσά φτερά της, ἔτοιμη νὰ ξαναρχίσῃ τὸ τελλὸ της πέταμα. Μὰ ἔξαφνα τσακώθηκε στὸ δίκτυ ἐνὸς παιδιοῦ καὶ καταφοβισμένη κτυπᾷ μετὰ ἀπελπισία τὰ ὠραῖά της φτερά. «Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγο ἐστόλισε κι' αὐτὴ τὴ συλλογὴ του....

Πανελλήνιος Πόθος

ΓΥΡΩ ΣΤΗ ΣΤΕΡΝΑ

Εἶχα πᾶ ἀλημονήσῃ τὴ μεγάλη παλῆ ἀστέρινα στὸν περιβόλο τοῦ Μοναστηριοῦ, ποὺ κάθε βράδυ τὸ καλοκαίρι, καθόμαστε καὶ ἀκούσαμε τὰ παραμῦθια τῆς γιγνῆς, ὅτε πέριον τὰς διακοπὰς ποὺ πήγαμε νὰ μείνουμε κει, παρουσιάστηκε ἔμπρός μου σὰν παλῆ φίλη. Μόλις τὴν εἶδα τὴν ἐγνώρισα, ἂν καὶ εἶχαν παρέλθῃ πολλὰ χρόνια, διότι καμμία μεταβολὴ δὲν ἔπαθε: Τὸ ἴδιο μεγάλο στεφάνι, τὸ ἴδιο σκαλάκι της, ἐκτὸς ποῦ τὸ σκεπασμένη με πρὸ πολλὰς καὶ μεγάλες πέτρες.

Καὶ πέριον ἡ ἴδια παλῆ ἱστορία... Μόλις ἀποδειπνούσαμε, κατεβαίναμε καὶ καθόμαστε γύρω-γύρω στὴ στέρινα, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οἱ μεγάλοι με τὰς σοβαρὰς συζητήσεις καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡμεῖς με τὰ ἀστεία καὶ τὰ παιγνίδια.

«Ἐπειτα ἀπὸ τὸ ψήσιμο τῆς λάμπας, τί εὐεργετικὸ ἀεράκι! Ὅλη ἡ φύσις κοιμάται καὶ μόνον κάπου-κάπου ἀκούονται τ' ἀλυχτίσματα τῶν σκύλων τοῦ χωριοῦ...

Γαλήνη

ΤΟ ΛΑΛΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΤΖΙΚΑ

Ἀφιερωμένο στὸ Βολιώτικο Κεράσι

Πλησιάζει μεσημέρι: Κάθομαι στὴν καμαρούλα μου ὁλομόναχη καὶ θαυμάζω τὴν φύσι. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, βλέπω τὴν θάλασσαν με τὰ ἡσυχα κυματάκια, ποὺ σποῦν ἡρεμὰ-ἡρεμὰ στὰ βράχια τῆς ἀμμουδιάς, σὰν νὰ τὰ γλυκοφιλοῦν· λὲς καὶ θέλουν μ' αὐτὸ τὸ φίλημα νὰ συμφοιλοῦν γιὰ τ' ἄγρια κτυπήματα ποὺ ἄθε-

λα κι' αὐτά, τῆς δίνουν ὅλο τὸν χειμῶνα... Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ἄλλη ἐντελὴς φύσις: κάμποι καταπράσινοι, καὶ δένδρα στολισμένα με καρπούς. Ἄξαφνα, τὸ ὄρεμασμό μου διακόπτει τὸ λάλημα τοῦ τζίτζικα. Τρέχω κάτω με χαρὰ, φωνάζοντας στ' ἀδελφία μου «Παιδιά, χαρῆτε! ἡλῶ» τὸ τζίτζικας, ἦλθαν τὰ σταφύλια! Τὸ ἄλλο μεσημέρι, μετὰ τὸ φαγητόν, ὡς φρούτο εἶχαμε σταφύλια...

Μικρὰ Ἀριστοκράτις

Τ' ΑΗΔΟΝΙΑ

Στοὺς κάμπους, στὰ βουνὰ ἀγκαλιασθή-
[κανε
Τὰ λούλουδα με χόρτα ἀνθισμένα.
Καὶ βούσες καὶ ποτάμια ἐσκαρδίζονται
Στὴν λάμψη τοῦ ἡλίου βουτηγμένα.

Πετοῦνε τὰ πουλάκια τὰ ὀλόχαρα
Γοργότερα ἀκόμα κι' ἀπ' τὰ γέρι,
Ποῦ μοιάζει νὰναι χάδι, νὰναι φίλημα
Στοὺς κάμπους, στὰ βουνὰ, σ' ὅλα τὰ
[μέρη.

Τὰ δάση με τοὺς ἱσκιούς τοὺς πελώριους
Δὲν παύουνε νὰ λέν τὰ μυστικὰ τους,
Ὡσὰν ἡ ἀκρογιαλιὰς ποὺ μεσ' τὴν θά-
[λασσα
Ἀντανάκλουν τὴν πράσινη ἐμορφιά τους.

Προχθὲς ποὺ ὁλομόναχος ἐδιδάβαινα
Ἀπ' τὰ πλατάνια, — ὅ ἡλιος εἶχε δύση —
Ἐστάθηκα ν' ἀκούσω, ἀπ' τὰ φυλλώματα,
Κάτι ἀηδόνια ποὺ ἔφαλλαν τὴν φύσι!

Κῦμα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΝΙΑΖΗΣ

Μεταξὺ τῶν Τούρκων ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα μετὰ τὴν κατάληψίν των, εἶνε καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ μικροῦ Νιαζῆ. Ὁ πατὴρ του, κυβερνητικὸς υπάλληλος, διορίσθη τώρα εἰς κάποια ἐπαρχίαν τῆς Μ. Ἀσίας. Καθ' ὅλην τὴν πολιτοκρίαν ὅμως ἦταν εἰς τὰ Ἰωάννινα, ὃ δὲ μικρὸς Νιαζῆς διηγείται πολλὰ καὶ μετὰ χάριν.

— Ἀκούσατε τοὺς κρότους τῶν κανονῶν, Νιαζῆ;
— Ἀκούς ἐκεῖ; βέβαια τοὺς ἀκούαμε. Τρεῖς φορὲς ἔσπασαν τὰ τζάμια τοῦ σπιτιοῦ μας.
— Φοβούσαστε καθόλου;
— Βέβαια καὶ φοβούμαστε.
— Καὶ πῶς σὰς φάνηκαν οἱ Ἕλληνες;
— Οἱ Γιουνάνιδες; τοὺς φοβούμαστε! καὶ τοὺς Κιουρουνλῆδες (Κορητοὺς) καὶ τοὺς Εὐζῶνους, ποὺ εἶχαν κάτι φέσια τσακιστὰ καὶ κάτι φονίτες μακρουέες!..

— Καὶ γιατί δὲν μέναιτε στὰ Γιάννινα!
— Ἀμ τί νὰ κάνουμε ἡμεῖς στὰ Γιάννινα τώρα; ἐκεῖ εἶνε Γιουνάνιδες.
— Κι' ἡμεῖς Γιουνάνιδες εἴμαστε...
— Ὅχι, τζιάνουμ, ὅχι... ἐσεῖς δὲν εἰσθε

Γιουνάνιδες! ἐσεῖς εἰσθε ὁγαγίδες! Ὁ μικρὸς Νιαζῆς δὲν εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ παραδεχθῇ, ὅτι οἱ ἐν Τουρκίᾳ Ἕλληνες καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι εἶνε οἱ ἴδιοι.
Κων/πολις Δωδωναῖος

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Κάρολος ὁ ἔβδομος, ὅταν ἦτο νεανίας, διεσκόδαζεν ἡμέραν τινα μετὰ συνομιλικῶν τῶν αὐλικῶν, τοὺς ὁποίους εἶχε προσκαλέσῃ εἰς γεῦμα. Ἐκ τῆς ὑπερέτρου οἰνοποσίας ἐμεθύσθη καὶ προσηνέχθη ἀρεπὸς ἐνώπιον τῆς μάμης του. Τὴν ἐπαύριον, ἐπειδὴ ἡ μάμη τοῦ βασιλέως δὲν ἐφάνη εἰς τὸ πρόγευμα, ὁ βασιλεὺς ἠρώτησε καὶ ἔμαθε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας της. Τότε, λαβὼν ποτήριον πλήρες οἴνου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πριγκίπισσης καὶ γονυπετήσας πρὸ αὐτῆς, εἶπε: — Ὑψηλοτάτη, χθὲς παρέλειψα τὸν ὀφειλόμενον πρὸς ὑμᾶς σεβασμὸν καὶ ζητῶ διὰ τοῦτο ταπεινὴς συγγνώμην. Πίνω εἰς ὑγείαν σας τὸ ποτήριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

Καὶ ὁ μέλλον κατακτητὴς ἐτήρησε τὸν λόγον του. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔβρεξε διὰ χεῖλός του μετ' ὄντων

Ποιμενὶς τοῦ Αἵνου

ΠΑΘΗΜΑΤΑ — ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Καθαλλικεύω σύννεφα
Ἀσπρα καὶ μολυβένια
Καὶ γράφω μετὰ τὴν... πέννα μου
Τραγουδία ζαχαρένια.
Τὰ στέλνω γιὰ τὴν «Σ.Σ.Σ.»
Ὁ κόσμος νὰ τὰ μάθῃ...
Στὸ δρόμο πέφτ' ἡ ζάχαρι
Καὶ πᾶνε... στὸ καλάθι.

Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ ἔφος τοῦ Κωνσταντίνου πρὸς τὸν πατέρα του.
— Πότε ἐγεννήθῃ ὁ Σπύρος, μπαμπᾶ;
— Στὰ 1902.
— Ὁ Τάκης;
— Στὰ 1908.
— Ἐγώ, μπαμπᾶ;
— Στὰ 1899.
— Τώρα θὰ τὰ προσέσω, νὰ ἰδῶ πότε γεννηθήκαμε ὅλοι μαζί!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κιθαροδοῦ τῆς Λευτεριάς

**

— Τί σημαίνει, Μέλλον Ἐφευρέτα, τὸ ψευδώνυμον Τέλλος Ἄγρας;
— Τὸ τέλος τοῦ κυνηγοῦ, καί μένε! Τόσο πράγμα δὲν ξέρεις!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ”

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 14ην Αυγούστου 1913.

ΧΡΟΝΙΑ πολλά, ἀγαπητέ μου Μαρῖε καὶ Παναγιώτῃδες!

Μετὰ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἐπιστολὴν μου ἀναγγέλλει ἡ Βάρκα τοῦ Κανάρη — νὰ τὴν συλλυπηθῶ ἢ νὰ τὴν συγχαρῶ; — τὸν ἡρώικον θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της:

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασι,
«Τῇ 18ην Ἰουλίου καὶ ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἀναχωρῆς, σὲ μιὰ γαράδρα τῆς Τσουμαγιάς, μάχονται ὀλίγοι ἄνδρες ἀπόμεναν δέκα, βλέπουν τὸ θάνατον μετὰ τὰ μάτια, μὰ δὲν φεύγουν. Οἱ Βούλγαροι τοὺς περικύκλωσαν καὶ οἱ κίνδυνος εἶνε μεγάλος· ἕνα τάγμα Ἑλληνικὸ βλέπει τὸν ἀνισο ἀγῶνα καὶ τρέμει νὰ βοηθήσῃ. Ἐπιτίθεται μετ' ὀρμῆς, νικᾷ καὶ διώγει τοὺς Βουλγάρους, μὰ τὰ δέκα παλληκάρια δὲν ἦσαν πλέον εἰς τὴν ζωὴν... Μεταξὺ αὐτῶν ἦτον κι' ὁ ἀδελφός μου Παῦλος Παπάς.

«Ἐμὰ ὑπερήφανη γιὰ τὸν ὠραῖο θάνατον τοῦ λεθέντος, μὰ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ κλαίω τὸν ἀδελφόν. Ἀλλὰ ὅχι! γιὰ τὴν Πατρίδα θὰ πνίξω τὸν πόνο μου καὶ θὰ ὁρῶ τὸν ἀδελφούλη βαθεῖα στὴν καρδιά μου... Μ' ἀλλοίμονο! ἡ καρδιά μου γίνεται τάφος...»

Ἰδοὺ τί μοῦ γράφει καὶ ὁ καλὸς μας Ριγολέττος ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, διασκεδάζων τὸν πόνον του, διότι ἡ ηλικία του δὲν ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ μέρος εἰς καμμίαν μάχην:

«Ἐδῶ συνήντησα καὶ τὸν φίλον μας Ἀγγελον Ἀγγερινόν. Εἶνε ἀπεσπασμένος εἰς τὴν μουσικὴν τῆς Φρουρᾶς, ἡ ὁποία παίζει καὶ ὁ ἀδελφός μου εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Λευκοῦ Πύργου. Ἐκεῖ, ὑπὸ τοὺς ἡγῶνας τῆς μουσικῆς μας, ἐνθυμούμεθα τὰ περασμένα μας σὰν δύο γεροντάκια... Ἐνθυμούμεθα πῶς ἐγνωρίσθημεν εἰς τὸ σχολεῖον· πῶς μία μέρα, ἐνῶ ἐδιδάσσε Διάπλασιν, εἰς τὸ διὰλειμμα, τὸν ἐπλησίασα καὶ τοῦ εἶπα: «Εἴσαι φίλος τῆς Διαπλάσεως; Εἶμαι ὁ Ριγολέττος! Σὺ;» Πῶς ἀπὸ τότε ἐγίναμε φίλοι ἀχώριστοι! πῶς κάθε Παρασκευὴ ἐλάναμε σὰν λυσσασμένοι νὰ εὐρωμεν καὶ νὰ διαβάσωμεν Διάπλασιν, καὶ πῶς τρέχαμε καὶ στὸ Τυπογραφεῖον ἀκόμη νὰ ταμπέσομε καμμία φύλλο καὶ νὰ διασκεδάσωμεν.» Ὡραὶ ἀναμνήσεις!

Νὰ τώρα καὶ τὰ ὠραῖα λόγια ποὺ εἶπεν εἰς τὴν φίλην μου Ἀνθισμένην Βαρβακινὴν ἡ μητέρα της, ὅταν τῆς ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ πάρῃ ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράφῃ: «Κόρη μου, τῆς εἶπε, νὰ ἐτοιμάσῃς ψευδώνυμο διὰ τὴν Διάπλασιν, διότι ὁ πατέρας σου καὶ ἐγὼ εὐρίσκομεν, ὅτι ἕνα γράψιμο πρὸς τὴν Διάπλασιν ἰσοδυναμεῖ μετὰ πολλῶν ὥρων μαθήματα· δι' αὐτὸ, ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα, θὰ εὐρεθῇ καὶ ἡ ὥρα ὅπου θὰ γράψῃς τὸ κατὰ δύναμιν. Μὴ τρομάξῃς! Τῆς καλῆς αὐτῆς φίλης τῶν Παίδων, τὴν ὁποίαν βλέπομεν ὅτι ἀγαπᾷ μετ' ὀλν σου τὴν ψυχὴν, σκοπὸς της, παιδί μου, εἶνε νὰ βοηθῇ τὰ παιδιά νὰ γίνωνται ἄνθρωποι. Ὁμοίως σου λοιπόν, ἀρχίσε νὰ συνάξῃς σκέψεις τὰς ὁποίας θὰ ἀραδιάξῃς τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ τῆς γράψῃς.» Λαμπρά!

Δὲν ἄξιζε νὰ δημοσιεύσω ἐδῶ κ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολὴν τῆς φίλης μου Ρεζεντᾶς, διὰ νὰ ἰδῇτε τί εὐμορφα ποὺ περνᾷ τὸ καλοκαίρι της στὰς Ἀθήνας; Ἀλλὰ δὲν ἔχω καὶ τόπον. Τὴν εὐχαριστῶ μόνον ποὺ μ' ἐνθυμήθη, ὥστε ἀπὸ τόσον καιρὸν, καὶ ἐλπίζω ὅτι τώρα ποὺ ἡσύχασε, θὰ μοῦ γράφῃ συχνά.

Ὡραὶς ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας (τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἰδρυτικὴν σου συλλογὴν «Δόξα», καθὼς καὶ τοὺς συνεργάτας του) Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, Μέλλον Ἐφευρέτης, Ἐξορίστου Ἀνθίς, Δόξα τοῦ

Ἑλληνισμοῦ, Μακρινὸς Πατριώτης, Βίη Φάμπερ (νοστιμώτατο!) Ἠχώ τῶν Ἀκροκεραυνίων, Μπουμπουλῖνα καὶ Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἐν ἐπιστολῶν τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου» — «Πρῶτ' — πρῶτ'» τοῦ Πανελληνίου Πόθου — «Στιγμὲς πόνου» τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα — «Γαῖδουροεκαστρατεία» τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου — «Στὸ Νοσοκομεῖον» τῆς Ἐξορίστου Ἀνθίς (ἀλλὰ ἐὰν κληρωθῇ, θὰ συντομευθῇ) — «Ἡλιόκαμα» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου — «Μία ἰδέα» τοῦ Φάωρος — Μικρὰ διάφορα διαφόρων,

Ἀπορρίπτονται: «Μία ἐκδρομὴ στὸν Ἀν Νικόλα» (στὴν ἀρχὴ ὠραῖο, ἔπειτα τὸ ὕψος χαλᾷ) — «Σπουδαῖον προτέρημα» — «Ἡ ὕελλα τοῦ Σαββάτου» — «Ἐμπρός» (ἀκατάλληλα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνακεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τὸν δικαιώματός φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνακεῖται ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἢ γίνονται εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Ἡρωϊκὸς Ἀριστοκρ. ἂ. (Π.Γ.) Ἐπιδαιμία, κ. (Ε.Θ.) Μέγας Στρατηλάτης, ἂ. (Ζήτω τὸ «Κυανὸν Κόμμα») Ἀριστοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ἂ. (Π.Γ.) Δοξαμένο Ἑλληνόπουλο, ἂ. (Χ.Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τὸν ἀντίτιμον ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἐκαστοῦ φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτά ἡ ἑξῆς. — Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μετ' ὀνόματα, ἢ μετὰ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὶς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ (0) μετὰ Δοξαμένον Ἡπειρον, Πανελλήνιον Πόθον, Βασίλειον Βουλγαροκτονόν — ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία (0) μετὰ Σανθὸ Διαβολάκι, Ἀήτητον Εὐζώνων, Ἀφελὴ Σανθούλαν, Φάωνα, Σολφίδα, Κρητικοπούλαν — τὸ Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ (0) μετὰ Ἡρωϊκὴν Σάμον, Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα, Ἐλευθερωθεῖσαν Μακεδονίαν, Εὐθύμον Βοσκοπούλαν, Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδες, Ἀκακίαν, Ἐνδοξόν Ἀρδοπολιν, Ἐθνικὸν Ὀνειρον, Τυχοδιώκτιδα, Ἀφελὴ Σανθούλαν, Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα, Μελαγχρινὴν Μουσὴν, Ἡρώα τοῦ 1912, Γενναῖον Πυροβολητήν, Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα, Ἑλληνικὸν Στρατόν, Ἀγρότητον Σωφραζέταν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ρόδον Μοσχοβόλημα — ἡ Αἴρα τῶν Σπετσῶν (0) μετὰ Σηματοφόρον Ἑλληνα, Κόρησαν Καυτὴν, Πένναν τῆς Διαπλάσεως, Φάωνα, Ζηλὴν.

Ἡ Διάπλασις ἀπαίτεται τοὺς φίλους της: Ἀτρήριον Εὐζώναν (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἰδρυτικὴν σου συλλογὴν καὶ εὐχομαι τὰ ἀρίστα) Φάωνα (ἡ λύσις προσεχῶς ἔρχεται νὰ εὐρωμεν καὶ ἀραδιάξῃ) Ἀἴσαν τῶν Σπετσῶν (ἔστειλα ἀλλὰ τὰ διὰ τὴν Σ. Συνεργασίας μὴ μοῦ τὰ γράψῃς μαζί μετὰ τὴν ἐπιστολήν) εἰς ἄλλο χαρτί! Ἰαπὼν τοῦ Μισοῦ (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολύ) Ἑλληνικὸν Στρατόν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ὀδεσσίκαν (διὰτὶ δὲν ἐσημείωσες διὰ ποῖον εἶνε τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μιστικών; γράψε μου τὸ γρήγορα) Στενὰ τῆς Κρέσνας καὶ Τορπιλλοδόλον II (τί νὰ σὰς ἀπαντήσω; τὸ «φιλοῦμεν» γράφεται μετ' ἰ) Βαλκανικὴν Συμμαχίαν (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι!) Ζηλωτὴν τοῦ Δημοσθένους

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φθινοπωρινῆς Δύσεως

(πολὺ καλὸς βαθμὸς! ἀπὸ μάλιστα δὲν τὸν ἔλαβε καὶ κανεὶς ἄλλος· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω) Δοξαμένο 1913 (ἔστειλα) Φλοισβόν τοῦ Δούρου (περιμένω λοιπόν) Δοξαμένον Ἑλλάδα (ὠραία ἡ στατιστική, ἀλλὰ σήμερον δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω) Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδες (ποῦ διαβάσει ὁλόνα τοὺς τόμους μου καὶ εἶνε κατενθουσιασμένος) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ὅλα τὰ ἔλαβα· ἀλήθεια, δὲν παρετήρησα ὅτι τὸ εἶχε πάρῃ εἰς ἄλλην τάξιν· ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἔχει πάρῃ τόσα πολλά — καὶ θὰ πάρῃ ἀκόμη) Ἀγνὸ Μενεξεδάκι (ναί, μοῦ τὰ ἔστειλες· τὰ φυλλάδια στέλλονται) Ἡρωϊκὴν Σάμον, Ρεύμα τοῦ Βοσπόρου, Φαληρικὸν Βράχον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14ην Αυγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Δύσεων
Αυγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Ὀκτωβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεῖν

406. Δεξιόγραφος

Ἄν ἐνῶθῃ μὴ πρόθεσις
Μετὰ συμφωνίαν μαζί,
Ἀρχαία πόλις πάραυτα
Θὰ γίνῃ Ἰταλική.

Ἐστᾶλη ἀπὸ ἕνα Χιωτάκι.

407. Στοιχειοτονογράφος

Τοῦ Αἰγαίου εἶμαι νησί.
Ἄν τὴν κάραν μου ἀφαιρήσῃς
Καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς,
Θὰ κινῶ τὴ μηχανή.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Μαχητοῦ

408. Τονόγραφος

Ὡ, τί θαῦμα, φαντασθῆτε!
Κράτος γίνεται, ὦ λῦται,
Μία πόλις, φθάνει μόνον
Νὰ κινῆτε τὸν τόνον!

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὴν Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην.

409. Αἶνιγμα

Ὁρυκτὸν... ἀντεστραμμένον
Κ' ἕνα ζῶον τρομαγμένον,
Νησί χαρμῶν ξακουσμένον.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νικά.

412. Συλλαβικός Ρόμβος

Σύμφωνο κάποιον γαλλικό,
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

413. Έλληνοσύμφωνον

Εο — οιοσο
 *Εστάλη υπό της Δοξαμένης *Ελλάδος

414. Γρίφος Ίνδικος

Ξ10 (προστακτική.) Δ2 (πρόθεσις.) τ2 (άρ-
 θρον) Δ8 (τίτλος περιοδικού.)
 *Εστάλη υπό της Μικράς *Αριστοκρατίας

Οι επιθυμούντες να δώσωσιν άρτίαν μόρφω-
 σιν εις τα τέκνα των, άνευ διαταράξεως της
 υγείας αυτών, δέν δύνανται να τά έγγραφώσωιν
 εις οιονδήποτε σχολείον πριν ή επισκεφθώσι
 τό επί της λεωφόρου Κωνσταντινου, έναντι
 του *Ανακτορικού Κήπου Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ
 ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΕ
 τό όποιον κατηρτίσθη επίτηδες διά τα μικρά
 παιδιά ηλικίας 5—13 έτών άμφοτέρων των
 φύλων.

Οικοδόμημα έξοχον, αΐθουσαι εύρειται μεση-
 μεριναί, κήποι και αύλαί άπέραντοι, μέγα
 ύπόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικά
 κρήναι, Lawn Tennis και λοιπά εγκαταστά-
 σεις παιδιών, σχολική επίπλωσις πολυτελής,
 προσωπικόν έκλεκτόν, έπίδωξις ένδελεχής,
 λεωφορεία ιδιόκτητα μεταφέροντα τά μακράν
 οίκου των και περιβάλλον έν γένει θαυμάσιον,
 καθιστώσι τό Β' Τμήμα της *Ελληνογαλλικής
 Σχολής έν έξοχικόν *Ελβετικόν Σχολείον, τό
 όποιον συνεχέντρωσε τά τέκνα των άρίστων
 κοινωνικών τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 στιγμών
 λεπτά 10, διά δέ τους συνδυασμούς μας λεπτά 5
 μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με
 κερφαλαία τό τριπλάσιον. *Ελάχιστος όρος 15
 λέξεις, δηλαδή και άλιγώτεροι των 15 πληρό-
 νονται ως να ήσαν 15. *Ο ζωριστός στίχος.
 Έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή
 άπλά στοιχεία των 8 στιγμών, ύπολογίζεται ως 8
 λέξεις άπλά. — Αί μη συνοδευόμεναι υπό του αντί-
 τίμου άγγελίαί δέν δημοσιεύονται].

Βέβαια δέν τό έγκρίνω τό επίκαιρόν σας,
 Μπαρουτοκαπινομένη.

Μπουμπουλίνα (ΙΓ', 330)

Θερμά συγχαρητήρια, φιλότατη *Αθάνατα
 1821—1912, δι' επιτυχίαν.
 *Απολεσθέν *Ιδεώδες (ΙΓ', 331)

Ψηφίσατε τά πατριωτικά φρονήματα:
 ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ
 ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Δέχομαι ανταλλαγήν δελταρίων και Μ. Μυ-
 στικών *Ελληνιστί, Γαλλιστί, *Εσπε-
 ραντιστί, διάφορα ζητήματα προς λύσιν, έρω-
 τήσεις και έν γένει πάν ό,τι άφορά την φιλο-
 λογίαν. — Κ. Σαμαράς, Καρλόδασσι Σάμου.

ΖΗΤΩ Η *ΝΙΚΗ,,! (ΙΓ', 334α)

Διορίζονται αντιπρόσωποι Συλλόγου *Ενω-
 σεως εις Λευκωσία: *Εθνικός Στόλος
 και Πέννα της Διαπλάσεως.

*Ο Πρόεδρος: *Ελλάς του Ρήγα (ΙΓ', 335)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ *ΔΟΞΑ,,

Ιδρύθη Συλλογος *ΔΟΞΑ εν Κωνσταντι-
 νουπόλει προς διάδοσιν της *Διαπλάσεως
 και κατά τό δημοψήφισμα βράδευσιν των

ώραιότερων ψευδωνύμων. *Η έτησία συνδρομή
 είναι δρ. 2,40. Γενομένων άρχαιρεισίων εξέλε-
 γσαν: Πρόεδρος *Αστήρ της *Ελευθερίας,
 Γραμματεύς Ρεύμα του Βοσπόρου, Ταμίας
 *Ατρόμητο Εύζωνάκι. Ζητούνται αντιπρό-
 σωποι δι' άλλας πόλεις. Διευθύνσις: Mr Ath.
 Doros. Banque Imperiale Ottomane, Ga-
 lata, Constantinople. (ΙΓ', 336)

ΖΗΤΩ Η *ΝΙΚΗ,,! (ΙΓ', 334β)

Κ' έμεις στην Τροπαιούχον *Νίκην* εί-
 μεθα και θά την ύποστηρίζωμεν πάση
 δυνάμει.

Β. *Ασημάκης, Ν. Βόγιας, Γ. Βακαλούης,
 Α. Γρεβενίτης, *Ιωάν. Δέδες, Α. Καραγιάν-
 νης, Α. Λέγρος, Κ. Μητσάκης, Ε. Μπαταού-
 λας, Κ. Μεταφωτής, Μ. Σαπουντζάκης, Τ. Συ-
 ληβρίδης, Ν. Τάσης, Α. Μπαμπούρας, Χ.
 Προκόπης, Γ. Μάνθος, Σοφία Ζωτιάδου,
 Καλλιόπη *Αλεξάνδρου, Χαρίκλεια Οίκο-
 νοπούλου, Δημήτρα Μαρκατζή, Ζωή Τσαούση,
 Κατίνα Λάμπρου. — Πάντες εκ Λαρίσης.

Ζήτω! Ζήτω ή *Νίκη*!!!

Σ. Βεζύρης, Α. Μουκουντάς, Εύτ.
 Τσάλα, Εύαγγελία Κιαπέκου, Μαρία Κιαπέ-
 κου, Νικόλαος Κιαπέκου, *Αρ. Δεδούσης, *Αλ.
 Χρηστοφίλης, Κωνστ. Κοροζής, *Αθ. *Αθα-
 νασιάδης, *Ηλ. Φώτης, Νικόλ. Πανταζής,
 Λαζ. Δράκου, Νικόλ. Σπάλας, Κ. Θεσσαλο-
 νικιάς. (ΙΓ', 338)

ΖΗΤΩ Η *ΝΙΚΗ,,! (ΙΓ', 334γ)

Αγαπητή *Αττική Δύσις, για τη γιορτή
 σου δέξου ένα μπουκέτο εύχες.
 *Αναστηθείσα *Ηπειρος. (ΙΓ', 339)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ *ΕΛΛΑΣ,,

Αποτελέσματα Λαχείων:—178 έτησιαν
 συνδρομήν.—15,46 ανά εξαμηνιαίαν.—
 182,63,17 ανά τριμηνιαίαν.—103,32,38,75,
 93,138,119,70 ανά τέσσαρα τετράδια Μι-
 κρών Μυστικών.

Παρακαλούνται οι κερδίσαντες να μās άπο-
 στείλωσι τās διευθύνσεις των.

*Εκ του Γραφείου του Συλλόγου

ΖΗΤΩ Η *ΝΙΚΗ,, (ΙΓ', 334δ)

Θριαμβευταί! *Εμπρός! *Ο άγών άρ-
 χεται. Προεκλήθημεν υπό των αντι-
 πάλων μας και όφείλομεν ν' αγωνισθώ-
 μεν. *Εμπρός! Τό σύνθημά μας ένα:
 ΖΗΤΩ Ο *ΘΡΙΑΜΒΟΣ!
 *Αήτητος Εύζωνος (ΙΓ', 341)

Σύλλογε *Νίκη,, τό σχέδιόν σου είναι προ-
 ωρισμένον εξ άρχης να αποτύχη. Τό
 ήξεύρομεν τόσον καλά, όσον ούτε σεις οι
 ίδιοι. *Ημείς προς τās άγγελίας των ύπο-
 στηρικτών σου, πλην 20 των άλλων αγο-
 ραστών, αντιπαράσσομεν 50 ψευδωνυ-
 μούχα μέλη εις τό 36 φυλ. και άλλα τόσα
 προσεχώς, εξαίρουμένων των μελών των μη
 έχόντων ψευδώνυμον. — *Αήτητος Εύζωνος.

Αττική Δύσις, δέξου για τη γιορτή σου
 γίλιες θερμές χρυσές εύχες. — *Ο *Θρί-
 αμβος* θριαμβεύει. Εύχαριστώ θερμά.
 *Αήτητος Εύζωνος. (ΙΓ', 343)

Σπάθη του Βουλγαροκτόνου, Λουδο-
 βίκε Μπετόβεν. Καταστατικά απέ-
 στείλα. Σας εύχαριστώ θερμά. Ζήτω δ
 *Θρίαμβος. — *Αήτητος Εύζωνος.

Απορώ πώς περιελήφθην εις τους ύποστη-
 ρικτάς της *Νίκης. Αηλώ ό,τι δέν
 ανήκει εις ούδένα σύλλογον.
 Διονύσιος Α. Παπαγεωργίου. (ΙΓ', 345)

Εύχαριστώ πάντας τους συγχαρέντας επί
 τής διορισμῶ μου ως *Υπουργού των
 Ναυτικών της κραταιοτάτης *Θριαμβευτικής
 Αυτοκρατορίας.

Ναυτάκι της Χαλκίδος (ΙΓ', 346)

Στέφανο στή Γαλανή μας. — *Ιδιαιτέρως
 ύμιν πολλά εύχαριστώ. *Επίσης σε συγ-
 χαίρω διά τό άξιωμα σου ως στρατηγού.
 Ναυτάκι της Χαλκίδος (ΙΓ', 347)

Τηλεγράφημα. — *Απελευθερωθείσαν
 *Ηπειρον, *Αθήνας: *Ανάγκη έξωφλη-
 σήτε λίσμον σας.

Ναυτάκι της Χαλκίδος (ΙΓ', 348)

Ανταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν, προ-
 τιμῶ καλλονάς. — Ναυτάκι της Χαλ-
 κίδος, Poste-restante, Χαλκίδα (ΙΓ', 349)

ΖΗΤΩ Η *ΝΙΚΗ,,! (ΙΓ', 334ε)

Αγαπητή *Νίκη* έπειδή και ήμεις ποθού-
 μεν την νίκην, έγγραφόμεθα εις τον
 Σύλλογόν σας. — Πρίγκη *Αφρείου, Π.
 Βλάσης, Α. Κίνας (Κόρινθος) (ΙΒ', 350)

ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΦΝΕΙΟΥ

*Υποψήφιος Δημοψηφίσματος

Ο Πρίγκη *Αφρείου έρχεται, καμρω-
 τός κυττάει. Μ' άνοιη λευκά να ράνε
 αυτόν όπου περνάει. — Παελλήνιον *Ονειρον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ιδε την λύσιν εις την σελίδα 305).

ΑΘΗΝΩΝ: Γεώργιος Σπίνης, Τορπιλλοβό-
 λον 11.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Χαρίλ. Γ. Σωτηρόπουλος,
 Γεωρ. Α. Χριστοδούλου.

ΙΘΑΚΗΣ: Βάσω Κουμανταρέα, *Ιουλία Ν.
 Μερκάτη

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Λένα Γ. Τρύφωνος, Βασιλική Δ.
 Κοιμήτη, Αίας Ν. Μουσούρης.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασίλειη Ε. Λιοσσάτου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: *Αθαν. Α. Κανιάρης, Πρίγκη

*Αφρείου, Δοξαμένο *Ελληνοπαύλο

ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Μιχ. Παπαζήσης

ΣΙΑΠΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Παν. Ι. Τσιντζιρας (dis).

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δανάη Ε. Μενεξή.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Παν. Γλυκοφρίδης (34), Παν.
 Χρ. Λεβέντης (34).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εύρόντων όρδην την λύσιν τά όνόματα
 ετέθησαν εις την Κληρωτίδα και έκληρώθη ό έν
 Σιδηροκάστρω ΠΑΝ. Ι. ΤΣΙΝΤΖΙΡΑΣ, ό όποιος
 ένεγράφη διά τρεις μήνας από 1 Σεπτεμβρίου.
 Πλεονάζουν λ. 20 διά τον προσεχή Διαγων.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κι άλλα και:

νούργια Διηγήματα (1908—1911).

Πέντε κομψά, καλλιτεχνικά βιβλία.

*Εκαστον δρ. ή φρ. 3.

Και τά πέντε μαζί, δρ. ή φρ. 13

*Εξεδόθη και ό Α' τόμος του

*ΘΕΑΤΡΟΥ. Τιμάται φρ. 4.

Πάσα παραγγελία προς τον κ. Γρηγ.

Ξενοπούλου, 38 όδός Εύριπίδου,

*Αθήνας.